

løbet af kort tid at være nede på et års sagsbehandlingstid.

Hermed sluttede forhandlingen og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om parrådgivning.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.

(Fremsat 2/2 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag går ud på, at regeringen i næste folketingsår skal fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer af administrative forskrifter med henblik på at sikre alle ægtepar frivillig ægteskabs- og skilsmisserådgivning.

Rådgivningen skal efter forslaget tilbydes af amtskommunerne, der eventuelt kan overlade opgaven til private organisationer. Brugere skal selv betale en vis del af rådgivningens omkostninger.

At det er amtskommunerne og ikke statsamtterne som den almindelige familieretlige myndighed, der skal varetage rådgivningen, begrundes i forslaget bl.a. med, at ægtefæller ikke under en senere sag om f.eks. separation eller skilsmisse skal risikere at blive konfronteret med omstændigheder, som er kommet frem under rådgivningen.

Det fremgår af forslagens bemærkninger, at rådgivningen skal tilbydes alle par, der har

problemer i samlivet, på et så tidligt tidspunkt, at skilsmisse og separation kan undgås. Det er derfor ikke en betingelse, at der f.eks. er taget skridt til ophævelse af samlivet, eller at der i øvrigt foreligger kvalificerede samlivsproblemer.

Jeg tror, at alle kan være enige i det overordnede formål med beslutningsforslaget: at de samlivsproblemer, som de fleste ægtepar jo før eller siden kommer ud for, kan blive løst, således at ægteskabet kan bevares. Det er normalt det bedste for parterne, for deres børn og øvrige familie og for samfundet som helhed.

Alligevel synes jeg, at forslaget giver anledning til en række væsentlige spørgsmål og problemer, som jeg gerne vil uddybe nærmere. For det første forstår jeg bemærkningerne til forslaget således, at den skitserede rådgivningsordning skal indarbejdes i den familieretlige lovgivning.

Dér mener jeg ikke at ordningen i givet fald vil høre hjemme. Det skyldes, at rådgivningen ikke specifikt knytter sig til spørgsmål, som ægteskabsloven regulerer, herunder separation.

Og skilsmisserådgivningen skal som nævnt også og vel navnlig ydes på et meget tidligt tidspunkt, således at samlivsproblemer så vidt muligt kan løses, før de udvikler sig til noget mere alvorligt. Det understreges også af, at det som nævnt er amtskommunerne og ikke de familieretlige myndigheder, der skal varetage rådgivningen.

Jeg mener derfor, at ordningen i givet fald må høre hjemme i en helt anden lovgivning. Det synspunkt gav den daværende justitsminister også udtryk for i 1994 under behandlingen af et tidligere lovforslag om parrådgivning, som er omtalt i beslutningsforslagets bemærkninger.

Ordningen måtte i givet fald også drøftes nærmere med amtskommunerne, bl.a. med henblik på en belysning af de økonomiske konsekvenser. Det er jo en meget omfattende opgave, man her lægger op til at påføre amterne.

Et andet spørgsmål vedrører afgrænsning af, hvem der skal være berettiget til rådgivning. Forslaget omfatter kun ægtefæller. I lyset af den ligestilling mellem ægtepar og registrerede partnere, som lov om registreret partnerskab er udtryk for, måtte en rådgivningsordning efter min opfattelse i hvert fald også omfatte registrerede partnere.

Og man kan spørge, hvorfor ordningen ikke også skal gælde for papirløse samlevende par. De kan jo have lige så alvorlige problemer som